Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 8. Augusti.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

De förskingrade blifwa församlade.

(Predikan wid Missionssällskapets årsfest.)

Så säger Herren, Herren, han som församlar de fördrifna af Israel: Jag will församla ännu flera till Honom utöfwer dem som redan äro församlade. Jes. 56: 8.

Profeten Jesaja hörde Herren, Israels Gud tala, och han war ej den enda af Gamla Testamentets fromma, som hörde Herrens röst. Alla profeterna bära wittnesbörd om att de hört Herren tala. Månget kapitel begynner därför i Gamla Testamentets heliga skrifter med orden: Herrens ord skedde till mig, eller Herren talade, Herren sade. Wi hafwa en Gud, som talar. Hedningarna gå inför sina afgudar med böner och klagorop, men ännu har ingen erhållit något swar af dem. De äro stumma och kunna intet hjälpa, betygar Skriften.

Wi som känna lefwande Gud, hafwa en Gud, som talat och talar tiderna igenom intill dess wi få höra Hans röst i rättfärdighetens boning med nya öron. Herren talar icke blott alla tider. Han talar ock öfwerallt. Det war en man, som hörde Herren bestraffa honom för synd, men han beslöt att fly undan för Herrens röst. Han begaf sig bort från Finland öfwer Atlanten till Amerikas strand, men Herrens röst följde honom äfwen dit. Han flydde från Amerika öfwer till Australien, men Herrens röst nådde honom äfwen där i fjärran södern, och där blef den honom öfwermäktig. Han måste stanna inför Guds mäktiga röst och bekänna sin synd. Men det blef honom till frälsning.

Ja, Herren talar öfwerallt. Han talar genom stormen och de

skummande böljorna på hafwens oändliga widder. Han talar genom kanonernas dån på blodbestänkta slagfält. Han talar genom den sakta aftonbrisen, som smeker wikens wågor till sömns mot öde strand. Han talar genom den sakta hwiskning, som smyger sig fram till människohjärtats fördolda wärld.

Min wän, du kan ej undgå Herrens, lefwande Guds röst, men wäl kan du sluta öronen till och stöta Herrens röst ifrån dig.

Har du hört Herren tala till dig, om ej, är du ännu andeligen döf. Bed Herren öppna dina öron i dag och öfwerallt skall du höra den Faders röst, som från höjdens boning talar till oss människors barn. Den dag du hört Herrens röst, blir han dig dyrbar, så dyrbar att du will höra mer och mer, och Herren skall säga dig underbara ting.

Profeten Jesaja fick höra Herren gifwa wittnesbörd om sitt förhållande till Israels folk, ja, till alla folk, och hwarför icke säga till alla människor på jorden. Profeten fick höra att Herren församlar de fördrifna i Israel, de fördrifna bland alla folk, ja, alla människor will Han församla till en enda skara af bröder och systrar i rättfärdighetens boning.

Ja, Herren är den som församlar och förenar i motsats till synden, som åtskiljer, splittrar och fördrifwer. Det första werk synden utförde i wärlden war att slita sönder de heligaste band någonsin knutits på jorden, banden mellan den himmelske Fadren och barnen här nere. Allt sedan dess har synden städse warit den sönderslitande och splittrande kraften, hwarhelst hon gått fram. Där folk rest sig mot folk och tecknat sin wäg med medmänniskors blod, där har mörkrets furste höjt sitt baner högre än någon annan furste. Där en nation står söndrad i partier, som bryta sig emot hwarandra och kämpa om seger på hwarandras bekostnad, där har egennyttan, synden byggt skiljemurarna och dikterar kampen om winning. Där hemmet splittras af ofridsande, där makarna äro oförsonliga mot hwarandra eller där son eller dotter reser sig upp emot far eller mor, där har synden fördrifwit friden och blottställt hemmets härd för de stormar och tårar, som komma från mörkrets rike. Där människohjärtat slites af motsägelser, ja, splittrats likt en skeppsbruten farkost, där får du wara wiss om, att det war synden, som framkallade motsägelserna, det war synden, som gaf upphof åt den storm, som förde till skeppsbrott.

Mina åhörare, hade synden ensam fått härska i wärlden, skulle denna jord wara en enda ofridens och wredens kwalfulla afgrund. Men Herren ware tack och lof! Det finnes en makt, som församlar

och förenar, hwad synden förskingrat och splitirat. Det är lefwande Gud och hans frälsningsord till oss människors barn.

Kasta wi en blick på det folks historia, som ensamt under Gamla förbundets tid allt intill Kristi dag war föremål för frälsningens ord från lefwande Gud, så finna wi det jämmerligen splittradt i olika partier. Det står församladt och enigt blott då, när Guds hand utfört någon mäktig gärning inför dess ögon till förödmjukelse eller upprättelse.

Huru motwilligt lyssnade ej Israels folk till Moses' första kallelse till uppbrott från Egyptens träldom, men ytterligare tuktadt och tecknadt med lammets lösensblod sluter det sig willigt omkring Moses och wandrar enigt efter honom ut från det mäktiga Egyptens portar.

Skiftesrik war dess wandring genom öknen likson dess historia i det utlofwade landet. Den war rik på splittringar och skeppsbrott, men hwarje gång detta lättrörda och stridiga folk stod församladt, finna wi det omkring något Guds baner, omkring ljuset från höjdens boning, omkring förlåtelsen ofwanifrån, omkring löftet om Fursten af Juda, omkring wissheten om seger i Herren Zebaots namn. Dess wägar ledde wisserligen ned från Golgata ut till den stora förskingringen utöfwer jordens rund, men den dag skall gry, då de tolftusen tecknade af alla Israels stammar stå åter församlade till ett och höja segersånger till Hans namns ära, som församlat de fördrifna af Israel till ewighetens fridsälla boningar.

Men Herren ware tack och lof! J de saligas boningar skola segersånger höjas af alla folk, släkter och tungomål till Hans namns ära, som församlade utöfwer de fördrifna af Israel till ewighetens salighet.

Mina åhörare, kunde wi kasta en blick in till de folk, som ännu wandra i hedendomens mörker, skulle wi finna hos dem den splittring och ofrid som bäst tolkas af wredens onda ord och dödens wapen. Affärsmän, politiker, naturforskare och många andra den mänskliga ciwilisationens förkämpar ha sökt att församla dessa oeniga stammar till ett och öfwa dem till goda seder och samhällsordning, men alla sådana försök, äfwen de bästa, ha warit fruktlösa.

Men där Kristi ewangelium förkunnats, där ha folken skådat ett baner, som rest sig högre än hwarje annat, omkring hwilket de skingrade skarorna slutit sig, och genom fridens band förenats till ett att tjäna lefwande Gud.

Mina wänner! Just detta församlande af de förskingrade är, mänskligt taladt, en af de största uppgifterna inom Guds rike på jor-

den. Det är sannt, den kan icke wärdesättas genom affärsmannens siffror, politikerns beräkningar eller naturforskarens kalkylationer, men dess wärde öfwergår alla timliga beräkningar och kalkylationer för dem, som hafwa funnit ljuset i lifwets ord, förlåtelsen för all synd, det nya lifwets kraft och ewighetens salighet som sitt lefnadsmål. Och en gång då denna tidens slöja fälles ned och den oräkneliga skaran af alla folk och tungomål står inom pärleportarna, skall det tydligare än någonsin förr framstå såsom ett af ewighetens största under att de förskingrade blefwo församlade till ett enda saligt husfolk.

Mina wänner, om detta är ett af ewighetens största under, huru stort då att få wara med i arbetet att församla de förskingrade för ewighetens dag. Herren kommer ju icke själf ned till denna syndbesmittade wärld. Han församlar de förskingrade genom sina barn på jorden. Till detta arbete behöfs ej annat än ett willigt hjärta. Där hjärtat är willigt, där skall Herren snart wisa sättet för hwar och en att tjäna Hans rikes stora sak, ware sig Han begär guld eller silfwer, tid eller krafter, kärlek eller förböner eller hela din person för att sända dig ut som Hans wittne bland hednafolken.

Det war för några år sedan en sjuklig kwinna, som hörde Herren kalla henne ut till hedningarna i Indien. Och då man frågade henne hwad hon skulle göra där ute, då hon war så sjuklig och ej kunde folkets språk, swarade hon att hon skulle fara dit ut för att bedja för dem, som arbetade där ute. Hon for werkligen dit ut och bad. Och stor blef wälsignelsen genom hennes förböner. Nu hwilar hon redan hos Herren, men hennes minne är wälsignadt.

Min wän, har Guds rike blifwit dig dyrbart, så bed Gud wisa dig på hwad sätt du kan församla för ewighetens dag. Men som sagt dina ögon måste wara öppna för den splittring, som synden åstadkommit för att kunna samla för Herrens rike. Min åhörare, har Herren fått återföra dig till de församlades hop, har Han fått wända dina steg mot det gemensamma hemmet hos Fadren i höjdens boning? Har Herren ej ännu fått begynna sitt werk i ditt hjärta, så wet att Han icke lämnat dig än. Han har följt dig på dina wägar intill denna dag och stund. Ja, än i dag, på denna stund will Han tala till dig lifwets ord. Så stanna då inför Hans röst just sådan du är och tag emot det ord, Han talar till dig, och du skall få skåda det ljus, som fördrifwer mörkret ifrån din själ och låter dig erfara att wärldens wisdom är idel mörker i själens ewighetsfrågor. Ja, den stund du låter Herrens röst blifwa en makt i din själ till förödmjukelse eller upprättelse såsom Herren själf will det, har den

stund grytt, då ditt sönderslitna hjärta blir helbregdagjort och du får erfara den förlåtelse, som kommer med himmelsk frid och tacksam willighet att samla med Herren för ewighetens bröllopshögtid.

Det war en ung dam, som lefde med i denna wärldens nöjen, men hon blef wunnen för Herren och insjuknade straxt därpå häftigt. Hon blef wiss i sitt sinne, att hon skulle snart kallas bort från detta jordelif. Då bad hon enträget läkaren, som besökte henne, att hon skulle få ännu måla en tafla för att genom den få bekänna sin nye Herre och konung. Läkaren gaf tillåtelse därtill i händelse hon skulle wara twå dagar å rad feberfri. Nu bad hon ifrigt Herren om twänne feberfria dagar. Länge behöfde hon ej bedja därom förr än Herren hörde hennes bön. Och då hon ännu den tredje dagen om morgonen war feberfri fick hon sätta sig upp i sin bädd och tecknade en tafla, där Frälsaren kämpar kort före sin död i bön för sig och sina lärjungar. Han ser upp mot den himmelska fadersboningen och beder: „Fader, jag will, att hwarest jag är, där skola ock de wara med mig, hwilka du har gifwit mig." Då hon om aftonen hade taflan färdig kände hon sig outsägligt lycklig. Följande dag återkom febern och om några dagar war hon bergad för ewighetens dag, men hennes tafla har efter henne warit till wälsignelse för mången.

Lyssna, min wän, till Herrens röst och gif hwad Herren bjuder dig gifwa, och äfwen du skall få taga del en gång i ewighetens skördefest, då skaran af de församlade tågar in genom pärleportarna. Härtill gifwe Herren oss en och hwar sin nåd och wälsignelse! Amen!

K. E. Petterson.

Finska Missionssällskapets nuwarande ställning.

(Relation wid årsfesten den 29 juni 1916)

(K. E.)

När jag i dag skall söka med några drag teckna en bild af Finska Missionssällskapets arbete från tiden för det senaste årsmötet, måste jag beröra äfwen läget för wärldsmissionen i allmänhet.

Den stora kris, som wärlden f. n. genomgår, har swårt berört äfwen missionsmarkerna. På stora områden har nästan allt missionsarbete stannat. Antingen hafwa missionärerna kallats hem under fanorna eller ock förwisats och fängslats. Men äfwen där, hwar missionärerna fått fortsätta sitt arbete, har kriget åstadkommit swårigheter och stora förluster. Korrespondensen har ofta t. o. m. helt och hållet förhindrats eller ock blifwit i hög grad fördröjd. Kommunikationerna med hemlandet hafwa blifwit både beswärliga

och farliga. Jämförelsewis så nya missionärer ha kunnat utsändas, och ett stort antal af hemkallade missionärer och i synnerhet af missionselewer har stupat på slagfälten. Dessutom har den enskilda offerwilligheten i hög grad tagits i anspråk för lindrandet af all den nöd kriget medfört i eget land.

Likwäl måste man konstatera, att missionssällskapen i allmänhet lidit wida mindre än hwad som fruktats. Den kristna kärleken och samförståelsen emellan missionärer af olika nationer har i allmänhet wäl bestått profwet. Dels härigenom och än mer genom de infödda krafternas större anwändning har wården om de kristna församlingarna äfwen å de mest hemsökta missionsfälten kunnat upprätthållas. Den förargelse, som man fruktade skulle uppstå genom det sorgliga faktum, att folk, som kalla sig kristna, i dödligt hat sönderslita hwarandra, har i allmänhet icke inträdt. På samma sätt har Guds folk i hemlandets kyrkosamfund i allmänhet wisat större trohet än förut och frimodigt fortsatt arbetet i full förwissning om slutlig seger.

Hwad så wårt sällskap och dess arbete beträffar, måste wi trots alla swårigheter, som förekommit, säga att Herren har warit mycket nådig emot oss, och att wälsignelserna warit wida större än motgångarna.

Så fingo wi med afseende å Afrika glädjen, att brefförbindelsen återknöts åtminstone delwis redan i augusti, om ock underrättelserna ännu warit ytterst sparsamma, så att wi t. ex. icke ännu erhållit årsberättelser eller protokoll öfwer missionärernas gemensamma möten.

Underrättelserna hafwa icke warit uteslutande glädjande. Wisserligen ha wåra missionärer icke saknat det allra nödwändigaste, såsom wi fruktat, men året 1915 har likwäl warit en swår pröfningens tid såwäl för de infödda som för de wåra.

En stor hungersnöd i följd af långwarig torka har hemsökt alla ambostammar, så att å wissa trakter t. o. m. hwar femte person dött i följd af hunger. Wåra missionärer hafwa naturligtwis hjälpt så mycket de förmått, men enär de själfwa också woro afskurna ifrån alla tillgångar till lifsförnödenheter, kunde de icke hindra att t. o. m. många kristna dött af brist och sjukdom. Till oändlig wälsignelse har härwid wårt missionssjukhus warit både för infödingarna och för de wåra. Ett synnerligen hängifwet och själfuppoffrande arbete hafwa därwid wår missionsläkare och wåra sjuksköterskor utöfwat.

I följd af den allmänna nöden ha många gårdar blifwit öde,

och inbyggarena i allmänhet hafwa, förswagade af brist och under trycket af näringsomsorger, under slutet af året mycket mindre besökt skolorna och kyrkorna. Dock hade åtminstone sistlidna sommar rätt många hedningar på skilda stationer genom dopet upptagits i Kristi gemenskap. Det totala antalet kan tywärr icke meddelas.

De wåra ha naturligtwis äfwen lidit mycket och fått umbära mycket. I följd af öfweransträngning under en längre tid insjuknade sistlidne juni missionär Akseli Juho Glad och afled den 25 augusti. Wi känna djup saknad öfwer denna swåra förlust, men glädja oss däröfwer, att hans död efter hoppet war en salig ingång till det nya Jerusalem, som war hans längtans mål. Äfwen de öfriga missionärerna hafwa mer eller mindre lidit af sjukdomar och öfwer-ansträngningar. Par systrar ha nödgats skyndsamt resa till Herero-landet, om fullständig hwila där kunde tilläfwentyrs ännu återställa deras hälsa. Men wi måste wara beredda på, att rätt många måste återwända inom den närmaste framtiden till hemlandet för att icke helt och hållet duka under. Därför, liksom ock för arbetets tillbörliga bedrifwande, blir det nödwändigt att så snart möjligt få utsända till Afrika alla de missionärer, som nu äro i hemlandet.

I samband härmed ber jag för wännerna framhålla ett behof, som med det snaraste borde afhjälpas. Missionärerna hafwa familjer. De hafwa barn, hwilka antingen redan äro eller snart inträda i skol-åldern. De kunna därför icke föras med till Afrika. Det blir tungt för föräldrarna att lämna sina kära hit, men hardt nära omöjligt, om de icke weta att barnen komma i god wård. Det har wisat sig, att om det gäller e t t barn, en god wårdarinna lätt kan finnas, men när till familjen höra flera barn, hwilka man icke will skilja från hwarandra, det är ytterst swårt att finna plats för dem. Där-för måste missionssällskapet tänka på ordnandet af ett missionsbarnhem, och en lämplig husfader och moder för ett sådant hem bör blifwa ett skildt böneämne för oss.

Uti K i n a hafwa de yttre politiska förhållandena werkat mycken oro äfwen på wårt missionsfält. Det uppror, som utbröt i följd af presidenten Juanshikais monarkiska sträfwanden, nådde äfwen Hunan. I början af april swäfwade wåra missionärer i Tayung och Yungshuen i werklig fara. Men under kulregnet bewarade Her-ren dock dem både till lif och egendom. Dock förstördes en bistation i Tayungs närhet och wår därwarande ewangelist mördades. Nu-mera har efter Juanshikais död åter republik införts, men troligen räcker det länge, innan ordnade förhållanden blifwa rådande i lan-det. Af ofantlig betydelse är det för hela mänskligheten, att Kina

nu skulle få ett fullt och tydligt wittnesbörd om Kristus och hans förnyande makt.

Att en längtan efter något bättre förefinnes hos alla tänkande kineser, synes af många tecken. Äfwen å wårt missionsfält hafwa sådana tecken icke saknats. De under året döptas antal uppgår till 160, mer än någonsin förr, och i början af detta år har i synnerhet i Tayung flere hundra af de förmögnare klasserna låtit införa sina namn såsom katekumener. Just i dessa dagar erhöllo wi ett bref af br. Auno ifrån Yungschuen, där han omnämner, att ensamt i den staden 300 personer, och hela 50 familjer lagt bort afgudarna och i deras ställe uppsatt en skrifwelse: „Allena Gud ware äran". Dessutom ha från landsbygden talrika anmälningar ingått. Å flera orter hafwa de lofwat hyra lokal till bönehus och aflöna en ewangelist, om missionen blott skickar trogna män till att underwisa dem i kristendom.

En stor och mäktig dörr är sålunda öppnad för oss. Det gäller nu att köpa tiden och att troget wårda dessa efter sanning törstande själar. Men wåra arbetskrafter äro tywärr alltför ringa. Wisserligen utsändes till Kina sistlidne höst pastor Kantele med fru, diakonissan Sylwia Kjäldström och lärarinnan Ella Myllylä, äfwensom broder Ojanperäs fästmö Katri Mannerheimo, och de hafwa med god framgång egnat sig åt studiet af det swåra språket. Men å andra sidan har lärarinnan Sanni Lampen och missionärerna Alanko och Collan med fruar warit detta år på hälsoresa i hemlandet, och därwarande krafter hafwa ockå eljes förswagats af många sjukdomsfall. Wår missionsläkare, dr Helmi Heikinheimo, som största delen af året wistats å Kuling, nödgades den 1 juni afresa till hemlandet, och anlände hit den 18 dennes. Denna motgång kännes för oss så mycket tyngre, då hennes werksamhet warit högt skattad äfwen af kineser, hwilka redan widtagit åtgärder för att till hennes begagnande öppna och till sjukhus inreda ett stort tempel i Tayung och äfwen i Tsingshih.

Att få nya hängifna krafter för detta missionsfält måste därför ligga bestyrelsen warmt om hjärtat. Såwäl syster Sanni Lampén som broder och syster Collan, skola, om Gud will, återsändas dit i höst. Men det är synbarligen för litet. Särskildt äro wi i behof af en missionsläkare till, så att arbetet kunde tillbörligen äfwen under dr Heikinheimos rekreationsresa fortsättas. På ett så stort fält behöfwas ock mer än wäl twå fullt kompetenta läkare. Bedjen skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd!

Wårt skol- och seminarii-arbete har fortsatts som förr, och de

första 4 eleverna hafva i vår blifvit utdimitterade ifrån prästseminariet i Shekow. Men såväl goss- som flickskolan i Tsingshih arbetar fortfarande i högst otjänliga skolhus, hvilket åstadkommer mycket förfång för framgångsrikt arbete.

Äfven i hemlandet har Herren såväl förödmjukat som hugsvalat oss. Inkomsterna under fjolårets senaste hälft voro alldeles otillräckliga och betydligt mindre än motsvarande tid föregående år. Året slutades därför med en brist af 71,849 mark, hvilket var så mycket betänkligare, som redan föregående år missionsfondens alla disponibla medel och gamla besparingar i följd af flere påföljande års merutgifter blifvit uttömda. En stor del af landets församlingar voro nästan helt och hållet likgiltiga för vårt arbete och ingen tillökning stod att märkas. Därför ansåg bestyrelsen, som icke kunde numera göra besparingar å missionsfälten utan att på samma gång indraga betydande grenar af arbetet, nödvändigt att sammankalla Sällskapets vänner och understödjare till ett rådplägande möte i slutet af Januari. Detta möte, hvars ordförandeskap Finlands ärkebiskop åtog sig, och till hvilket flere biskopar, domkapitlens ledamöter och talrika andra för Guds rike varmt kännande präster och lekmän infunnit sig, beslöt att vända sig till landets kristliga allmänhet och dess prästerskap med en framställning af Sällskapets läge, och att tillika råda bestyrelsen, i händelse tillräckliga medel till de löpande utgifterna och dessutom de för betäckandet af fjolårets deficit nödiga summan icke skulle inflyta till den 15 Maj, att t. o. m. upphöra med missionsskolan och att för öfrigt äfven inskränka arbetet, så att utgifterna icke skulle få stiga öfver den närvarande inkomsten. Med tungt hjärta fattades detta beslut — dock med bön och hopp till Gud, att Han ville se till vår nöd och icke taga sin välsignelse ifrån Sällskapet.

Underbart, vida rikare än vi ens vågat hoppas, har Herren hört våra böner. Visserligen fingo vi icke, såsom vi väntat, många stora summor af nya understödjare, men i stället inflöto så mycket flera rika bidrag af våra gamla, kära missionsvänner, gåfvor, hvilka i många fall inneburo en verklig uppoffring från gifvarenas sida. Och märkvärdigt nog, när kassaboken för den 15 afslutades, hade hela den behöfliga summan flutit in nästan på marken, och dessutom allmänna gåfvor till arbetet så mycket, att de voro fullt tillräckliga till utgifterna under motsvarande tid.

Herren gaf detta oss till uppmuntran. Men han ville säkert äfven väcka Finska kristenheten till nytt sinne med afseende å missionen. Icke genom tillfälliga kollekter, utan genom regelbundna och direkta gåfvor skall Herrens sak föras fram.

Stora uppgifter på missionsfälten wänta nu den finska kyrkan. Med större allwar och större offerwillighet än någonsin förr bör därför kyrkan gifwa sina bästa krafter till Herrens heliga strid. Men därtill behöfwa såwäl wi här hemma som wåra missionärer där ute Guds Helige Ande. Endast den Helige Ande kan gifwa lif åt predikanter och åhörare. Endast den Helige Ande kan gifwa oss kraft till osjälfwiskt, tålmodigt och hängifwet arbete.

Må wi alltså bedja om den Helige Andes gåfwa för oss själfwa, men särskildt för wåra missionärer, hwilka kämpa en så tung kamp mot mörkrets makter, och äfwen för wåra unga missionsförsamlingar såwäl i Afrika som Kina! Då skola wi i Jesu namn winna seger.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Från wårt äldsta missionsfält hafwa återigen inga underrättelser ingått. Wi bedja att få fästa läsarens uppmärksamhet wid missionsdirektor Tarkkanens öfwersikt af Sällskapets nuwarande läge. Häraf framgår att flera af wåra missionärer i Afrika äro så förswagade att det är nödwändigt för dem att företaga om rekreationsresa till hemlandet. Denna omständighet å ena sidan och arbetets utweckling å andra sidan göra det nödwändigt, att de missionärer, som hafwa sitt egentliga arbetsfält i Afrika, men äro för närwarande i Finland, böra utsändas wid första tillfälle till Afrika.

Från wårt missionsfält i Kina.

Familjetilldragelser.

At Ilmi och Kalle Korhonen i Tsingshi föddes d. 24 april en dotter, som i dopet, d. 10 maj, erhöll namnet Aino Mirjam.

Döpta.

I ett enskildt bref berättar syster Sylwia Kjäldström, att det i Tsingshi d. 24 april döptes 10 personer. Af dem woro 3 elewer i Tsingshi flickskola.

Doptillfällena utgöra för wåra bröder och systrar högtider och stunder af wederkwickelse i deras tunga rödjningsarbete. Som en wårfläkt komma äfwen underrättelserna därom till missionswännerna här hemma. De förtälja att skaran af Herrens folk är i tillwäxt samt att Herren är med för att wälsigna arbetet. Låt oss komma ihåg, att äfwen dessa tio, som nu blifwit upptagna i Herrens församling, utgöra en dyrbar frukt af Kristi lidande. Äfwen deras själar ha ewighetswärde i Hans ögon. Må

wi bedja, att de såsom werkliga plantor må wäxa och blifwa till wälsignelse för den församling hwars medlemmar de nu blifwit.

Återwänd till hemlandet.

D. 1 juni afreste wår läkare, fröken Helmi Heikinheimo, ifrån Kuling samt anlände d. 18 till hemlandet. Emedan en tung arbetsbörda förswagat hennes hälsa, har bestyrelsen, såsom i senaste nummer af Missionstidningen omnämndes, gifwit henne tillåtelse att komma hem. Wi önska af hjärtat, att doktor Heikinheimo här må återfå sina krafter. Måtte hwilan i sommar, wid stränderna af wåra swala insjöar, under lyssnandet till hemgranarnas sus skänka henne wederkwickelse! Gud gifwe i nåd att det wiktiga läkaremissionsarbetet i Kina ej må förblifwa utan stöd.

Från Tayung

skrifwer broder Meedar 12/5, att i den af förstörelsen hemsökta staden etthundra nya lärjungar af läran slutit sig till de förra. Med dem samtalas om lyckan af att lefwa det nya lifwet.

Allt sedan december har regelbunden dopunderwisning meddelats. Flera hundra biblar och katekeser ha försålts under detta år.

I skolorna på hufwudstationen finnes det 36 gossar och 56 flickor, på bistationerna inalles 163 elewer.

Bistationerna.

Broder Ojanperä har flitigt besökt bistationerna. Emedan deras antal är så stort, har han likwäl ej under wårterminen hunnit besöka samma station mer än twå gånger.

Tzeli.

I Tzeli håller man på att fullborda stationens byggnad. Arbetet bland hedningarna är ett tungt rödjningsarbete. Hos männen i all synnerhet finnes mycket liten lust att höra ordet. Bland kwinnorna däremot mera. Åfwen nya mötesdeltagare ha infunnit sig till mötena.

Det ligger i det kinesiska lynnet ett ständigt begär efter något nytt, någonting intressant. Det centrala i ewangelii förkunnelse är alltid detsamma. Därför tröttnar den naturliga människan därpå.

Från Yungshuen

skrifwer br. Auno, att arbetet där haft framgång. Upproret hade tillswidare afbrutit dess regelbundna gång. Under hans wistelse på Yungshuen hade församlingens belägenhet under upproret warit ytterst swår, men Herren bewarade både dem och stationen. Närmare underrättelser i Aunos bref.

Bref från Kina.

(K. C.) Missionstidningens läsare hafwa redan kännedom om de strider, som utkämpats i Kina mellan kejsarmaktens anhängare och republikanerna. Detta krig har allwarligen berört äfwen Finska Missionssällskapets arbetsfält i Westra Hunan. Regeringen i Kina har warit twungen att ifrån många hsien-mandarindistrikt utkommendera soldaterna mangrant för att bekämpa upproret, så att de lokala upproriska elementen tillsammans med röfwarband hafwa bemäktigat sig flera mandarindistrikt, där de plundrat allt, som kommit i deras wäg samt dödat alla, som wäckt deras misstankar.

När wi, min hustru och jag, flyttat till Yungshuen, som ligger ungefär 180 lii (1 lii = ½ km.) sydwest från Tayung, hörde wi alltjämt talas om plundringar, men wi fäste ej stor uppmärksamhet wid dessa rykten, ty de äro så wanliga i Kina. Den 18 mars aflade jag ett besök hos mandarinen; han försäkrade då, att röfwarbanden ej woro starka nog att intaga staden, detsamma sade han ännu följande morgon när han beswarade besöket, men oaktadt alla försäkringar föreföll han mycket nedstämd, och denna sinnesstämning är ingalunda wanlig hos en kines; häraf drogo wi den slutsatsen att någonting allwarligt war att förwänta. Redan några timmar senare måste han, med flätan afklippt och skägget bortrakadt, förklädd till tiggare, fly till posthusets wind, och fastän röfwarena sju gånger letade igenom huset, funno de lyckligtwis ej honom. På missionsstationen församlade kristna wisste berätta, att röfwarena woro ännu på ett afstånd af 40 lii från staden, därför förmodade wi att de ej ännu samma dag skulle anfalla staden. Wid högmässogudstjänsten denna dag, den 19 mars, märkte wi, att församlingen war mycket orolig, flera till och med aflägsnade sig midt under förrättningen. Efter gudstjänstens slut fingo wi höra att röfwarena belägrat staden. Från stationens hufwuddörr kunde wi werkligen se på afstånd en skara människor, församlade kring twå röda fanor, längs bergets sluttning långsamt närma sig staden. Inom kort aflossades de första skotten. Förskräckta grepo människorna till flykten. Församlingsmedlemmar och äfwen utom församlingen många, som kände sig skyddslösa, skyndade med sina tillhörigheter till missionsstationen, — nu för tiden hysa till och med röfwarena en wiss respekt för utlänningarnas bostad. Några greto af förskräckelse, andra woro åter mållösa af fruktan. I denna nödens stund kände man så tyd-

ligt att man war bland hedningar, bland ett folk, som intet hopp hafwer, som ej kände Herren, till hwilken de kunde taga sin tillflykt. Godt war det för månget bäfwande hjärta att höra ett tröstens ord om Honom, som gifwer de trötte kraft och de modlöse mod och som borttager syndens straff. Äfwen en 70-årig lam kwinna hade låtit bära sig till wår station. Jag frågade hwarför hon kommit hit. Af fruktan för röfwarena, sade hon.

Småningom tilltog skjutandet. Efter en timmes förlopp kom tillsägelsen: „staden måste gifwa sig". Röfwarenas antal steg till 2,000, flera hundra af dem woro beväpnade med gewär efter europeisk modell, däremot förswarades staden af endast 60 soldater. Wi affände ett kort till befälhafwaren med anhållan om skydd för wår station och för församlingen. Men wåra förswarare, af hwilka 27 stupat i striden, flydde. Staden och hela omnejden war nu i röfwarenas wåld. Men denna skara war dock helt godlynt. Wisserligen beskattade de staden ansenligt, men hwar och en, som betalade den summa, som han enligt sin förmögenhet war ålagd att utgifwa, fick wara i fred. Alla regeringens embetsmän som påträffades dräptes dock. En ung läskarl från Tayung, som studerat t. o. m. i Japan, war anförare för skaran. Hans förtjänst torde det wara att dessa wilda män, af hwilka många säkerligen endast af plundringslystnad slutit sig till ledet, ej utöfwade desto större wåldsamheter. Sent på aftonen sände han till wår station ett skyddsbref samt till mig ett priwat bref i hwilket han nämnde om wår bekantskap af gammalt, han hade nämligen före jul warit på besök hos mig i Tayung. När jag hörde namnet, påminte jag mig mannen. Följande morgon kom han tillsammans med twå af truppens andra anförare, hwilka woro riktiga yrkesröfware, eskorterad af en trupp soldater, på besök till missionsstationen. Fastän en af wåra gäster således kände mig af gammalt sutto de dock hela tiden i wårt kinesiska gästrum med laddad rewolwer i handen och sågo ut som om de haft någon särskild plan i sinnet. Jag försökte så godt jag kunde att upprätthålla en liflig konwersation och se ut som om jag ingenting särskildt obserwerat. Enligt landets sed serwerade wi dem en kopp te och efter en djup bugning wid hufwuddörren aflägsnade sig dessa owanliga gäster för att fortsätta med sin beskattning af stadens innewånare. Efter att hafwa tillroffat sig ett stort byte aflägsnade sig röfwarena segerstolta för att eröfra Tayung. Men oaktadt de dagatal försökte att blifwa herrar öfwer staden lyckades de ej i sina bemödanden, ty Tayung förfogade öfwer ett tillräckligt stort antal förswarare.

När röfwarena den 21 mars aflägsnade sig från Yungshuen hade förödelse öfwergått staden. All handel och trafik hade afstannat. En stor del af innewånarena hade flytt till bergen. Gatorna lågo öde. Allt påminte om Guds domar som gå öfwer wärlden. Efter några dagar anlände till staden några hundra soldater, utsända af regeringen. Småningom öppnades trafiken och handeln blef lifligare. Men när de upproriska, oaktadt de ifrigaste ansträngningar, ej förmådde att intaga Tayung, återwände största delen af dem tillbaka till Yungshuen, hwarifrån regeringens trupper ånyo aflägsnade sig, troligtwis af fruktan för otillräckligheten af sin styrka eftersom de ej ens försökte att förswara staden. Sålunda föll staden för andra gången i röfwarenas händer, men nu war deras framfart mycket råare än förra gången, ty anförarena woro nu röfware som bott i bergshålor, och hela sitt lif idkat rofferi som sitt yrke. Särskildt den största skarans anförare, en man wid namn Tien, war grym. Han dräpte hwar och en till hwilken han sen forna dagar hyste agg, samt plundrade deras egendom och uppbrände städerna. Bl. a. gaf han befallning om uppbrännandet af en af missionsstationens granngårdar. Men det lyckades dock oss att få detta påbud upphäft; sålunda blef hela denna del af staden skonad för eldens härjning. Af en gårdsägare fordrades en summa penningar. När mannen ej strax war willig att utbetala summan, skjöt man ner honom, hufwudet afskildes från kroppen, fästes wid spetsen af en käpp och bars igenom byn under tillkännagifwande af att samma öde wäntade enhwar som ej genast war färdig att gifwa de penningar, som erfordrades. All känsla af trygghet förswann ur staden. När wi till följd af att min hustru war allwarligt sjuk måste den 18 april resa bort från staden, war hela trakten i ett bedröfligt tillstånd. Alla matwaror woro slut, likaså penningarna. Salt och petroleum stod ej att fås någonstädes. All samfärdsel med den öfriga wärlden hade afstannat och de ungef. 2,000 röfwarne åto nog upp allt hwad de kommo öfwer. När härtill kommer att äfwen postförbindelsen med den yttre wärlden upphört, drogo wi ofriwilligt en lättnadens suck när wi lyckligen kommo ut ur röfwarenas styrelseområde. Sedermera hafwa wi ej hört något om huru sakerna utwecklat sig i dessa trakter.

Under dessa dagar af förskräckelse hade Herrens arbete framgång. Tilliten till afgudarna wacklar när dessa ej förmå att hjälpa i nödens stund. Ungef. 400 personer hafwa antecknat sig williga att inträda i församlingen i Yungshuen. En söndag fördes jag på besök till elfwa hem, från

hwilka afgudarna aflägsnats och i deras ställe upphängts inskriften: „Ära åt den sanne Guden!" I hwarje hem läste jag ett passligt stycke ur Skriften, Herrens bön och Wälsignelsen. Från nio olika ställen på landsbygden anlände beskickningar till wår station med anhållan om att äfwen till resp. orter erhålla ewangelii budbärare samt med löfte att själfwa bestrida alla däraf förorsakade omkostnader. Flera hundra exemplar af olika delar af Bibeln samt af Luthers lilla katekes såldes. När wår upplaga af katekesen war slutsåld och inga nya kunde fås till följd af den afstannade postförbindelsen, så kopierade många egenhändigt denna bok. Allt detta betyder ingalunda ännu att hedendomens makt i dessa människors hjärtan wore bruten. Den uppfattningen är nämligen alldeles allmän att när man öfwergifwit afgudarna och besöker församlingens gudstjänst så anser man att detta är någonting förtjänstfullt inför Gud. Sålunda bygger man syndernas förlåtelse mera på dylika „goda gärningar" än på Guds nåd; till följd häraf saknas ofta det heliga allwaret när man nalkas den allwetande Guden. Wi hafwa ännu att under många böner göra en tåresådd innan ens i de troendes krets den uppfattningen blifwit allmän, att äfwen de bästa af wåra gärningar äro syndbesmittade och att människan är förlorad, om hon ej får nåd för nåd. Därför låtom oss bedja åt oss själfwa och åt den härwarande församlingen en djupare kännedom af synd och nåd samt en lifligare känsla af answar inför Gud.

Till sist will jag uttala wår erkänsla och tacksamhet mot den härwarande ryska konsuln. Under denna swåra tid har han med stor energi wårdat sig om wår mission. Efter det han erhållit underrättelse om att wi blifwit isolerade i Yungshuen, telegraferade han till prowinsen Hunans guwernör bedjande honom widtaga särskilda åtgärder för att hjälpa oss i trygghet och på allt sätt beskydda arbetet, men såsom wi af det föregående sett förmådde han ej hjälpa oss. Men Gud har beskyddat oss och befriat oss från många faror. Till alla missionens wänner sända wi en kärlekens hälsning.

Hellin och Eliel Auno.

Finska missionssällskapets årsfest i Helsingfors den 27—30 juni 1916.

(K. C.)

Allmänna intryck.

Tidens betryck förmådde ej förhindra missionsfolket att infinna sig till Sällskapets kärwordna årsfest. Från olika delar af Finland

färdades i år till hufwudstaden och till missionshuset tätare skaror än på många år. Öfwer 1,400 landsbor inlöste medlemsmärket och öfwer 70 representanter för skilda föreningar deltogo i festen och årsmötet. Manliga missionsskolans klassrum war redan nästan för trångt wid representanternas rådplägningsmöte. En omständighet man genast lade märke till under dessa festdagar war, att wåra ingermanländska bröder och systrar så talrikt deltogo i årsfesten. Unga män såg man ej i deras skara. Blott en enda war där. Och han war iförd soldatuniformen. Öfwer lifwets middagshöjd hade de andra redan hunnit, flere stodo där med grånadt hår. Den nuwarande swåra tiden hade ej förhindrat dem — nej, den hade twärtom drifwit dem att komma för att lyssna till Herrens ord, och för att höra om händelsernas gång på Guds rikes stora arbetsfält. Och de behöfde tröst i sina sorger. Knappt war ett enda öga torrt i missionskyrkan, när en gammal man från Ingermanland under diskussionens gång steg upp för att i brinnande ordalag påminna oss om att Finlands folk nu har stor orsak att bedja, att Gud allt fort i sin nåd wille låta sin skyddande hand hwila öfwer Finlands folk såsom hitintills samt att wi skulle förstå att anwända denna tid enligt Guds wilja.

Det war ej under att missionswännerna så talrikt anländt till festen. Under första hälften af detta år hade ju missionssaken på ett särskildt sätt kommit dessa wänner nära och tagit deras intresse i anspråk. Wi hade fått wara med i missionens swårigheter, gemensamt och äfwen i ensamheten med Gud hade wi i bön kämpat inför honom, och wi hade fått offra för saken, på det att arbetet för Guds rike ej skulle behöfwa af brist på medel förminskas. Och sedan hade glädjebudskapet nått oss: Herren hade hjälpt oss ut ur swårigheterna. Är det under då, att wi wille samlas för att gemensamt tacka Gud.

„Herren hjälpte", hörde man mången utbrista, då wänner sammanträffade med hwarandra. Och i ögonen glänste ibland en klar tår, en glädjens och tacksamhetens tår. Och en tacksägelsefest war ju denna fest ej endast för Guds nådiga beskydd, såsom brodern från Ingermanland sade, utan ock för det, att Gud på ett underbart sätt stödt och hjälpt oss. Ej under då att t. ex. pastor Sirenius tal: „kristendomens stora segertanke" fann djup genklang bland åhörarena. Det kändes som om Guds stora planer hade blifwit inpräglade i wåra hjärtan. Och när man åhörde fröken Sanni Lampéns föredrag om Guds werk bland kwinnorna i Kina, så syntes uttryck af glädje och hänförelse i åhörarenas blick. Ej före-

föllo då för Herrens folk föredragen „torra", knappt märkte man att man satt och hörde på ett „föredrag". (Man hyser ju i några kretsar af wåra kristna en wiss fördom emot tal, som gå under namnet „föredrag".) Wåra hjärtan berördes blott af stora ting. Man kände att Herren war närwarande wid festen.

Men låtom oss öfwergå till att skildra af några enskilda drag af festdagarna.

Wälkomstmötet.

I en förwäntansfull stämning samlades man till wälkomstmötet tisdag e. m. i swenska normallyceets festsal. Missionsdirektor Tarkkanen anslog också den rätta tonen i sitt hälsningstal öwer Ps. 110. Det är en oskattbar förmån att få ställa sig i den stora segerfurstens här; både unga och gamla hafwa där sin plats.

Följande dag

leddes morgonbönen af missionär S. Collan, som talade med ledning af 1 Kor. 12: 12—27. Hwarje lem i Kristi kropp, församlingen, är behöflig för det helas wälgång. Twänne faror föreligga dock för dessa lemmar: den ena faran är att underskatta sin uppgift, tycka att, emedan man icke intager en framstående ställning i församlingen, man därför är onyttig, den andra åter att öfwerskatta sin gåfwa, tro sig kunna räcka till för alla uppgifter. Ännu är dock icke Kristi kropp fullkommen. Först måste de för Gud främmande folkslagen med deras dem af Gud förlänade särskilda gåfwor och egendomligheter blifwa införlifwade i församlingen, förrän Kristi kropp kan anses wara fullkommen.

Referat af det af baron P. Nicolay hållna bibelstudiet om aposteln Paulus såsom missionär ingår i ett följande nummer. Efter bibelstudiet talade den första dagen baron Wrede om bönen och willkoren för bönhörelse, Joh. 15 kap.; andra dagen pastor S. Sirenius om kristendomens stora segertanke och tredje dagen pastor H. Haahti om missionens pionierer i Hunan. Onsdag f. m. höll missionsdirektor Tarkkanen ett synnerligen intressant och wäckande bibelstudium om Israels förnyelse.

Efter middagsrasten om onsdagen ägde sammanträde af missionsföreningarnas delegerade rum.

Därpå samlades man åter i swenska normallyceum, där predikanten A. Jern predikade, hwarefter pastor O. Liljeqwist inledde diskussionsfrågan „Hwad jag kunde göra till förmån för missionen". På aftonen war i samma lokal anordnadt ett samkwäm med tal af baron Wrede samt hornmusik och sång.

Missionssällskapets årsmöte.

I samband med årsfesten hölls Sällskapets årsmöte den 29 juni kl. 4 e. m. i Missionskyrkan.

Sedan missionsdirektor, prosten Matti Tarkkanen, öppnat mötet, waldes till mötets ordförande domprosten A. Auwinen och till sekreterare kyrkoherden U. Renwall från Fredrikshamn.

Mötet widtog med bön af ordföranden. Sedan några representanter och ordinarie medlemmar, hwilka ej förut anmält sig, gjort detta, widtog man med behandlingen af mötets ärenden.

Det konstaterades att mötet i laga ordning kungjorts.

Sedan skred man till walet af bestyrelsens medlemmar. I tur att afgå woro: från ordinarie bestyrelsen juriskandidaten A. Wuorinen, doktor U. Paunu och faktor J. Railio, samt från förstärkta bestyrelsen baron K. A. Wrede, prosten K. O. Fontell och pastor K. R. Kares. Dessutom hade doktor A. J. Pietilä anhållit om befrielse från ledamotskapet af förstärkta bestyrelsen. Medels slutna sedlar återwaldes till ordinarie ledamöter faktor J. A. Railio och doktor U. Paunu samt i stället för häradshöfd. Wuorinen pastor K. R. Kares; till förstärkta bestyrelsen prosten K. O. Fontell, baron K. A. Wrede och doktor A. J. Pietilä, som på mötets enträgna begäran återtog sin wägran, samt i stället för pastor Kares folkhögskoleföreståndaren Edw. Einiö.

Till häradshöfding Wuorinen, som i 12 års tid hade offrat mycket tid och krafter i Missionssällskapets bestyrelse och nu wille afgå, uttalade mötet en tacksam erkänsla för utfördt wärdefullt arbete, hwilket antecknades i mötets protokoll.

Till rewisorer för nästa år waldes direktör G. Gyllenberg samt banktjänstemännen fröken Lydia Heliö och herr P. Sarasto, samt till deras suppleanter ingen. W. Sohlberg, upplagsföreståndaren K. Gustafsson och handelsskoleföreståndaren A. E. Lehto.

Rewisorernas berättelse öfwer det förgångna årets penningeförwaltning godkändes och bewiljades bestyrelsen med tacksamhet full answarsfrihet.

Bestyrelsens förslag om ett befullmäktigande för bestyrelsen att wid behof på förmånliga wilkor försälja åt Missionssällskapet donerade fastigheter godkändes.

Till att justera årsmötets protokoll waldes kyrkoherdarna L. O. Kjäldström och U. Wegelius.

Från Förbundet K. F. U. M. och U. K. F:s möte i Kuopio hade till mötet anländt ett hälsningstelegram, hwarpå mötet sände ett swar.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

9. Morgongryning i det inre af Nordkina.

(Forts.)

Själavård. Hsii kände från första början djupt en kristens ansvar. Särskildt ansåg han det vara sin plikt att förhjälpa sina landsmän till att blifva fria opiumrökandet. Detta arbete var verkligen af nöden, ty ett kinesiskt ordspråk säger, att elfva af tio i Shansi röka opium. Hsii hade i sin egen kropp kännt detta gifts förbannelse samt erfarit lyckan af befrielse därifrån, därför var han äfven den rätta mannen att hjälpa andra. Han fyllde sitt hem med dessa olyckliga och gaf dem piller, som han själf beredt för att underlätta för dem öfvergången. På samma gång vittnade han för dem om sin Herre och Frälsare, höll gemensam morgon- och aftonandakt i sitt hem, då alla i gården skulle vara närvarande, samt höll ofta på söndagarna äfven större möten. Hans hem blef sålunda tidigt en verklig missionsstation.

Många opiumpatienter gingo under den tid de vårdades öfver till kristendomen. Sålunda uppstodo här och där små församlingar. Hsii var outtröttlig i att vårda dem. Och de voro äfven i behof af vård, ty dessa kristna voro ju unga, svaga och vacklande. En gång hände det i en aflägsen by, att två kristna bröder råkade i delo med hvarandra, hvarid den yngre kastade emot den äldre en stor knif, som likväl förfelade sitt mål men i stället träffade en tillstädes varande främmande person i foten. Däraf höll på att uppstå ett allvarsamt tumult bland alla byns innevånare. Hsii hemtades till stället för att medla. Efter att ha fått ställningen klar för sig tog han sin päls, förde den till pantlåneinrättningen och gaf penningarna han erhöll därför åt den sårade till hjälp samt bevis på sitt deltagande. Den kärlek han härigenom visade förödmjukade bröderna i den grad, att de försonade sig med hvarandra, och en andlig väckelse uppstod bland byns innevånare.

Arbetet utvidgas. I den mån det kring Hsii samlades medhjälpare dem han kunde lita på, utvidgade han arbetet genom att öppna opiumsjukhus och inrätta predikoställen i byarna och städerna rundtomkring. Dessa underhöllo för det mesta sig själfva, emedan patienterna för mat- och läkemedel erlade en skälig afgift. Dock erfordrades det ganska stor trosfrimodighet för att begynna arbetet på en ny plats. Här ett exempel därpå.

Innevånarnas i staden Tsantseng andliga nöd hade hvilat tung på hans hjärta. Att företaga ett nytt arbete föreföll dock rent af omöjligt, emedan medlen ej ville räcka till för det redan förut förefintliga. Ju mer han likväl tänkte därpå, dess mer öfvertygad blef han om att arbetet borde påbegynnas. Två af hans medhjälpare erbjödo sig att

fara dit. De fingo 3000 piller med sig med löfte om flitiga förböner, men penningar hade han ej att gifva dem. Så begåfvo de sig åstad.

Innan de anlände till staden veko de på vägen in hos en väckt man. Hans ansåg deras plan voro hopplöst outförbar och gaf dem rådet att dröja hos honom ett par dagar och sedan återvända till sina hem. I staden skulle de ej blifva mottagna.

Men det gick helt annorlunda. I staden hade redan spridt sig ryktet om deras ankomst, och några förmögna män, som önskade blifva fria sitt begär, kommo dem till mötes, erbjudande dem sin hjälp med att hyra och inreda lokal för ändamålet.

Med förvåning sågo männen huru svårigheterna undanröjdes och huru deras böner blefvo besvarade på ett sätt, som fullkomligt öfvergick deras förstånd. Det såg ut som om detta företag från första början haft en särskild Guds välsignelse med sig. Det utvidgades inom kort till den största af de anstalter som Hsii bar ansvaret för. Den första patientens förbättring var så fullständig att tio andra snart följde honom, och inom sex månader hade hundra patienter blifvit botade. De flesta af de tillfrisknade öfvergåfvo afgudarna och blefvo sanna kristna. I den kristna församlingen i samma stad finnes för närvarande flera hundra medlemmar.

Den trognaste af Hsiis många medarbetare var hans egen hustru. Vi intaga här ett utdrag ur hans anteckningar, som är egnadt att belysa den andes gemenskap som förfanns dem emellan.

»På grund af den ondes många anfäktelser brukade min hustru och jag under tre års tid, för att vara mera beredda till att vaka och bedja, sällan klä af oss innan vi gingo till hvila. Ibland tillbragte jag hela nätter på någon enslig plats i bön, och den Helige Ande sänkte sig när. Min moder såg ofta ljuset från vårt sofrum vid midnatt och visste att vi då ännu bidade inför vår himmelske Fader.»

De hade en gång en längre tid tillsamman bedt för staden Hotsou, där evangelium ej ännu blifvit förkunnadt. Till slut ansåg fru Hsii att det redan vore skäl att göra något för saken. »Jag skulle göra det med glädje», svarade hennes man, »men till detta arbete erfordras medel, och jag har inga».

Efter den gemensamma morgonandakten följande dag hämtade fru Hsii ett litet paket, lade det framför sin man, sägande att det måhända kunde utgöra ett tillräckligt kapital att börja arbetet med i Hotsou. Hsii öppnade paketet och fann till sin förvåning att det innehöll hans hustrus guld- och silfverringar, armband och silfverhårnålar. Nu först lade han märke till, att hon lagt bort de prydnader hon erhållit af sin man i brudgåfva och som anses rent af oumbärliga för en

gift kvinna af hennes stånd. Som svar på mannens förvånade blick svarade hon blott: »Det är alldeles rätt. Jag kan vara dem förutan. Låt Hotsou få evangelium.»

Med tillhjälp af denna gåfva öppnades i Hotsou ett opiumsjukhus, och sålunda uppstod där småningom den missionsstation, hvilken sedermera varit en ljusets och välsignelsens härd för Hotsous innevånare. Under Hsiis lifstid arbetade där tvänne engelska kvinliga missionärer, hvilkas arbete han i mon af förmåga stödde.

Något senare inrättade fru Hsii ett sjukhus för kvinliga opiirökare. Det var en mycket nödvändig komplettering af hennes mans arbete, ty oräkneliga äro de kvinnor som äro slafvar under denna last. Det hände att mången man, som redan blifvit botad, åter föll, emedan han hemma kom att inandas opiumröken från sin hustrus pipa.

Pastor Hsii och de utländska missionärerna. Efter David Hill hade Kina Inland Missionen upptagit arbetet i provinsen Shansi. En gång, när dess ledare Hudson Taylor besökte orten för att inspektera arbetet, vigde han, tillsamman med de därvarande missionärerna, pastor Hsii jämte par af hans medarbetare till pastorer. Denna handling var endast ett väl förtjent erkännande af det arbete de redan som själasörjare utförde.

Flera unga, begåfvade män i England hade denna tid slutit sig till Kina Inland Missionen och några af dem kommo att arbeta just i Shansi. De voro tillräckligt vidhjärtade att inse hvilken Guds nåd som kommit Hsii till del, och huru nationell prägel det arbete bar, som han ledde. De försökte därför sammansmälta därmed, fördjupa och befästa det, och sökte ej alls omstöpa det i en vesterländsk form. Därigenom uppstod emellan Hsii och hans engelska arbetskamrater en ömsesidig vänskap och förståelse. »Det var himmelska dagar på jorden; ingenting föreföll svårt.» Så skrifver Stanley Smith, en af dessa missionärer, med tanke på arbetet tillsamman med Hsii. Och herr Hoste, Kina Inland Missionens nuvarande ledare, skrifver: »Under årens lopp blef det ett allt närmare förhållande emellan pastor Hsii och mig, nyttigt för såväl oss båda som församlingen.»

Pastor Hsiis dagsarbete slutade år 1896. Hans åldriga enka lefver ännu allmänt aktad af de kristna i Shansi.

Den finska skolungdomens gåfwa åt en skola i Kina.

Ett anmärkningswärdt beslut.

Pastor H. Sjöblom hade till kristliga studentmötet i Sordawala sändt ett referat, hwari han

föreslog, att på initiativ af studenternas kristliga förening skulle nästa höst i landets skolor föranstaltas festligheter, hwaraf inkomsterna skulle anwändas för inköp af tomt och uppbyggande af ett eget hus för den s. k. Djinlan skolan i Tsingshih. Byggnaderna wid nämnda skola äro nämligen så obekwäma och

Djinla's skola i Kina. (K. C.)

i ett så eländigt skick, „att wi ej skulle begagna dem ens för wår boskap".

Mötet beslöt enhälligt att un-

derstödja pastor Sjöbloms förslag och utsågs den 9 september till skolungdomens gemensamma missionsfestdag. Festerna föranstaltas så tidigt i terminens början, på det att studenterna före studietidens widtagande wid uniwersitetet måtte hafwa tillfälle att medwerka wid festernas anordnande i de olika delarna af landet.

På det hjärtligaste önska wi företaget framgång. Måtte skolungdomens gåfwa bidraga till, att ifrågawarande behof måtte snart blifwa uppfyldt! Och måtte missionsiden äfwen härigenom komma skolungdomen nära.

Missionsstudiekretsar.

Till wår kännedom har kommit, att åtminstone åtta missionsstudiekretsar warit i gång senaste winter. Fyra af dem ha hållits i Helsingfors, tre i Brahestads seminarium och en i Tammerfors. Det wore önskwärdt att deltagarna i dessa kretsar wille i Missionstidningen omtala sina erfarenheter om dem för att intresera äfwen andra. Wi wille äfwen gärna weta, om det finnes kretsar, som begagnat sig af den artikelserie, som ingått i denna tidning, emedan dess fortsättande nästa winter beror af om läsarna anse dem wara af nöden eller ej. War wänlig och underrätta därom i bref eller postkort, adresseradt till Redaktionen för Missionstidning för Finland, Helsingfors, Obserwatorigat. 18.

Missionsfester och -predikningar.

I Augusti:

Sönd. d. 6: Lojo (HH.), Birkala (P.), Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Tammela (N.), Kimito (Rt.), Teisko (Rp.), Kaukola (Tv.), Alastaro (S., Hl.), Angelniemi (H.).

Månd. d. 7: Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Oripää (S., Hl.), Westanfjärd (Rt.).

Tisd. d. 8: Yläne (S. Hl.).

Onsd. d. 9: Karjala (S. Hl.), Koskis Å. l. (Rt.).

Torsd. d. 10: Virmo (S. Hl.).

Fred. d. 11: Letala (S. Hl.), Puumala Hamula (Sv.), Bjerno Ylikylä (Rt.).

Lörd. d. 12: Kemijärvi e.m. (VJ.), Jockas Hietjärvi (Sv.).

Sönd. d. 13: Elmola (MT.), Loppis (HH.), Messuby (P.), Jockas f. m., Turakkalla e. m. (Sv.), Pyhäjärvi N. l. (N.), Sjundeå (Rt.), Pyhäranta (S., Hl.), Kemijärvi (VJ.), Kärkölä Järvelä kl. 2 e.m. (Rp.), Räisälä (Tv.).

Månd. d. 14: Pyhämaa (S. Hl.).

Tisd. d. 15: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. (S. Hl.), Rovaniemi e. m. (VJ.), Esbo (Rt.).

Onsd. d. 16: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. Maurumaa (S. Hl.), Tervola e. m. (VJ.).

Torsd. d. 17: Nystad (S., Hl.), Tervola f. m Kemi stadsf. e. m. (VJ.), Karis (Rt.).

Fred. d. 18: S:t Michel Parkkila (Sv.), Lokalaks (S. Hl.), Harjavalta (AJ.), Vichtis Haimoo (Aa.), Kemi landsf. (VJ.), Pojo (Rt.).

Lörd. d. 19: Nedertorneå (VJ.), Kuhmoniemi e. m. (Rp.), Anttola (Sv.).

Sönd. d. 20: Rautalampi (Lb.), Anttola (Sv.), Alavus (N. Rt.), Tenala (Rt.), Vehmo (S., Hl.), Saarijärvi (H.), Artsjö (Tl. Aa.), Vichtis Nummela (A.), Kiukais (AJ.), Nedertorneå f. m. Torneå e. m. (VJ.), Kuhmoniemi (Rp.), Pyhäjärvi V. l. (Tv.).

Månd. d. 21: Rautalampi Närhilä (Lb.), Peräseinäjoki (N. Tr.), Pylkönmäki (H.), Pyhäjärvi V. l. Tiitua (Tv.).

Tisd. d. 22: Vesanto (Lb.), Jalasjärvi (N. Tr.), Karstula (H.), Veckelaks Neuvoton (Tl. Aa.), Tavastkyrö (AJ.), Sotkamo (Rp.).

Onsd. d. 23: Keitele (Lb.), Kurikka Luopa (N. Tr.), Kivijärvi (H.), Viro aks Sydänkylä kl. 12 (Tl. Aa.), Karlö (VJ.), Pyhäjärvi V. l. Vernitsa (Tv.).

Torsd. d. 24: Pielavesi (Lb.), Kurikka Miedonkylä (N. Tr.), Kinnula (H.), Virolaks Yläpihlaja (Tl. Aa.), Ristijärvi Rp.), Pyhäjärvi V. l. Lohijoki (Tv.)

Fred. d. 25: Maninge (Lb.), Östermark kl. 12 (N. Tr.), Lestijärvi (H.), Sippola Liikkala (Tl. Aa.), Konginkangas (AJ.), Oulunjoki e. m. (VJ.), Hyrynsalmi (Rp.).

Sönd. d. 27: Idensalmi Lb.), Mänttyharju (Sv.), Kauhajoki (N. Tr.), Toholampi (H.), Leppävirta (Tl., Aa.), Vichtis Torhola (A.), Viitasaari (AJ.), Salois f.m. Brahestad e. m. (VJ.), Suomussalmi (Rp.), Valkjärvi (Tv.).

Månd. d. 28: Nurmo (N. Tr.), Leppävirta Mustinmäki (Tl. Aa.), Suomussalmi (Rp.).

Tisd. d. 29: Idensalmi Sonkajärvi (Lb.), Kelviå (H.), Pihtipudas (AJ.), Uguniemi (Tv.).

Onsd. d. 30: Kuortane (N. Tr.), Ullava (H.), Kangaslampi (Tl., Aa.), Puolango (Rp.).

Torsd. d. 31: Rautavaara (Lb.), Alajärvi (N., Tr.), Kaustby (H.), Rantasalmi Oravi (Tl. Aa.), Reisjärvi (AJ.), Kesälaks (Tv.), Puolango (Rp.).

Förkortningar: Aa. = miss. Aarni, A. = miss. Alanko, C. = miss. Collan, HH. = past. Haahti, Hl. = pred. Haapalehto, Ht. = pred. Huttunen, H. = miss. Hänninen, AJ. = miss. A. Järvinen, WJ. = pred. W. Järvinen, L. = past. Lindbohm, N. = past. Nenye, P. = past. Paasio, Rt. = miss. Rautanen, Rp. = pred. Repo, S. = miss. Saari, Sv. = miss. Savola, MT. = miss.-direkt. Tarkkanen, Tr. = pred. Tervaportti, Tv. = pred. Toiviainen, Tm. = miss. Tuominen, Tl. = miss. Tylväs. Wr. = bar. Wrede.

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Mars månad 1916:
(Forts.)

Fr. H:fors: Fredagssyföreningen till diakonissan S. Kjällströms utrustn. 275: 94, till lärarinn. E. Myllyläs d:o 349: 61, s:ma **625: 55.** — **F. A. Kuusela,** Åbo **25 mk.** — Koll. i Kajana 100 mk., i Heinola 119: 25, i Kouvola 18: 25, g. past. **Sirenius 237: 50.** — Af miss. Pettinens kvarlåtenskap **25 mk.** — Fr. Villmanstrand g. prost. **Lönnroth 30 mk.** — Af en obemedlad miss. vän i Torneå **30 mk.** — Fru **Anna Lång,** Helsingfors, m. a. **10 mk. Kr.** 20 mk., för missionsskolan 20 mk., s:ma **40 mk.** — Doktorinnan **Hilja Krohn,** m. a. **10 mk.** — Insaml. vid Charlotta Kivins begr. i Tenala g. kkh. **Gustafsson 7: 20.** — Onämnd, Malaks **10 mk.** — Past. **K. Palmroth,** Helsinge **30 mk.** — Fru **M. Malén,** Åbo **10 mk.** — I stället för blommor på prosten och prostinnan Edv. Johanssons graf, af egna o. vänner **160 mk.** — Onämnd, Helsinfors **25 mk.** — Kyrkoherdskan **L. Wadén,** Helsingfors **10 mk.** — Fru **Z. Lindh,** d:o **10 mk.** — Koll. i Dickursby bönehus 2: 05, 2 koll. i Bjerno 10: 30, 4 d:o i Kimito 50: 78, 2 spb. å Kimito prästgård 8: 50, 4 spb. 9: 42, 2 d:o g. past.-skan Eklund 7: 55, g. past. Jurva: koll. 7: 75, 2 spb. 4: 55, gåfvor 15 mk., prostinnan Mellberg 20 mk., 2 koll. i Sagu 16: 94, 2 d:o i Pemar 18 mk., 3 d:o i S:t Mårtens 29: 33, vid läsförh. g. kkh. Sederström 12: 35, hälften af kollekterna 63: 70 öfverförda till Inremissionens pred. fond, g. lekt. **Vegelius 148: 82.** — **E. A:der,** Helsingfors 100 mk., m. a. 10 mk., s:ma **110 mk.** — **R. H. R.** 5 mk., m. a. 5 mk., s:ma **10 mk.** — Uleåborg M. F.: koll. vid sv. samkväm 16: 41, andra kollekter o.gåfvor 1,314: 52, g. past. **Haahti 1,330: 93.** — Verner Winters spb. Hoplaks **8: 75.** — Priset för försålda smycken **146 mk.** — Helsingfors s. f. förs. M. F. **1,629: 39.** — **T. M. Sevelius,** Borgå **25 mk.** — Fr. Tammerfors: A. B. Emmaus, vinstmedel g. past. **Hyytiäinen 500 mk.** — 8 kyrkokoll. fr. Ekenäs **46: 25.** — Kkh. J. Lindberg, Jakobstad m. a. 10 mk., en miss. vän 10 mk., s:ma

☛ Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är under sommaren öppen alla hvardagar från kl. 11 f. m. till kl. 2 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.